

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIÓ

Trimestre. . . .	Ptas. 1'00
Un nombre. . . .	" 0'20

Nombre 13.—27 Desembre 1908

Redacció y Administració
Plassa d'en Perpinyá, 4.—Granollers.

Obra nova

DRAMA D'EN

Preu 2 pessetes.

LLARS APAGADAS

J. VIDAL Y JUMBERT

De venda, Felin Estaper. Sumeras, 2.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACION EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

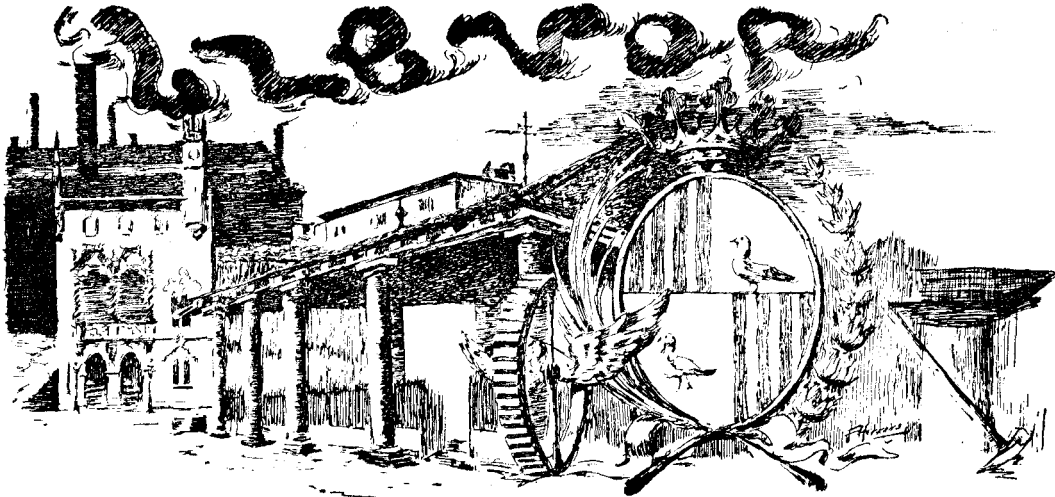
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
GRANOLLERS.

Casanovas y Freixas

Carbones Minerales

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu

Ja ha passat, com tot passa'n aquest mon, el 22 de Desembre i com ell va desapareixent la gran diade, la solemne diade, la de les afalagadores esperanses, la que áns d'arribar conrreuave, com cada any, tan gran nombre d'il·lusions, la en que casi tots per no dir tots en absolut—els espanyols hi tenien ficse la mirada, captivade la pensa forjant castells amunt, amunt fins arribar a les boires.

¡Oh i quines dolces hores, fruit, ovirant,—per creurers els privilegiats—un bell pervindre! ¡Y que de som-nis dolços pensant am una felicitat poblema-tique, empró esperansadora!

¡I com captiva i com atrau tot lo que te relació am eixa diade que promet tan benestar i sols es pa rany de desengany!

¡La grossa! Tot-hom la espera; tot-hom la anhe-la; tot-hom la vol per creurers tothom am dret so-bres ella, i ella, burladore d'esperansats i despre-ciadore del que tot ho fien a la sort, s'esmuny d'en-tre les frissoses mans de milers i milers que boca-badats la esperan, deixant a tots petits de cor i es-campant la desilació entorn de ella, boi mostrant, am sa fredor burlesque á la realitat.

Pocs son els que'n gaudeixen, empró, com a com-pensació deixa als molts escuats i maleint sa negra estrell'a i sa tonterie en fiarho tot al etsar.

Menys mal, si la illisó'n fos profitosa; si darrere la crueltat de la desilació se fes ecsamen de con-ciencie i's vulgués compendre—com en el moment del desengany se compren—que la verdadera rique-se; ¡la grossa! sols s'obté per medi del treball intel-ligent; que's l'únic que'ns proporciona benestar i alegries i'ns fa homens i'ns ha de fer redressar in-dependentes pel nostre propi esforç perque am ell quedem dignificats.

FRANCESC BASSAS Y PALAUS.

PARCHES PADRELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones, tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal.—Baja San Pedro, 52.

Farmacia "Antigua del Doctor Padrell".—BARCELONA.

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÁ DALMAU.

(Continuació.)

Mes aquesta's mogué; y redressant-se quelcóm, mig adormida, cercá ab la seva la boca del espós, y volgué abraçar-lo encara més sobre el seu pit, y palpant per sobre d'ell, aná reseguint ab la ma tremolosa tota la llargaria de aquell braç, encara en contracció, fins a trobar el puny reclós, farreny, plé d'odi...

Instintivament el va comprendre:

—Perqué ho volies fer espós?...

—Es que demá'ns maleirál

—Oh, nol tot ell, per nosaltres será amor... T'ho juro... li encarnarém la nostra ánima.

—Els homes són malvats!

—No'ls temerá per res; ell ne será més, encara!

—Tothóm l'odiarál

—El seu odi, serán els nostres reunits: será un odi invencible.

—Patirà tota la vida!

—El mal que farà el seu goig!

—El món l'aclofará, com a nosaltres!

—May! el món el temerá, ell aclofará al món, encara!

—Nostre recort l'atuirá.

—Nol nostre recort l'alentará pera venjar-nos.

—Venjar-nos.. díus...?

—Sí; no la presents, tu, la venjança? Oh, com jo li vaig donant la meva sanch perquè demá visqué en ell, per renegár, per maleir, per la revenja.

—Farém que visqui, donchs?

—Es el destí. El nostra dia ja s'acosta...

Y els dos esposos s'abraçaren per demunt del fill, per consagrar les seves ires.

VI.

El jorn de l'andemá va ser august.

A les primeres clarors, totes blavoses y indecises, de l'aubada, l'ayre, després de tanta pluja era transparent y pur, seré, magnífich. L'aurora anava destriant les seves gradacions multicolores, y's sentia un imens alé de vida vibrant per demunt de tota la esplanada.

La plenitud del goig s'irradiava de la terra, amarada de feconditat, els arbres corpulents y ufanosos, en mig de les darres fulles de la tardor, grogues y mortes, apuntaven la propera brotada d'una nova germinació mes abundosa: la carretera, mig confosa y velada, s'allargava indefinidament tota silenciosa, tota rígida, y s'oferia al caminant que la cursava per anar en busca del fi promés, del terme desitjat, y era cada nou pas una nova sensació del avençar en bona via; tot era prodigalitat, y eclosió y glória.

Els captayres aparegueren a la porta.

El cor els hi somreya. Y la vista, cansada de esguardar les petjades eternes en la terra ingrata, s'esplayava en el desvall de vida que's respirava arréu, y ficsava atentament les primeres irisacions de la matinada, que començava a resplandir al

lluny com un d'aquells horitzons per ells inaccequibles, y qu'avuy dia creyen a la seva voluntat, apareguent ab els colors qu'ells desitjaven.

Allavors se varen creure constituint el centre d'aquella immensitat, y que'l món se postrava an'ls seus peus, oferint els hi'ls seus fruïts multivariat, les seves belleses may gaudides, y el misteri d'uns nous furs que naixerien tantsols per la venjança.

(Acabarà)

Esclat (1)

Pera nosaltres, joves de Granollers que vivim fora de la efectiva civilització, que tenim el llur esser desnaturalisat, imperfecte, decadent, es arribada l'hora de redressarnos pera fer vida plena y ab desitj d'enlairar l'ànima del nostre poble pera damunt de les baixesas en que fan caure les passions. Y pera que aixó siga un fet, tenim de fer per manera que el nostre esperit presenti una nova vida, diferenta de l'actual que resulta afeblida y envellida, pera no haver desgraciadament trovat fins avuy un home, que després d'una llarga empró heroica lluyta, arribés á imposar en el poble l'hermós ideal ab que s'han nodrit els altres per aconseguir la culta civilització del modern renaixement.

Es per aixó, que nosaltres, els de la redacció, havém comensat per voler evidenciar lo qu'es el nostre poble, pera infondreli confiança en lo que pot *esser* si en primer lloc fent veure lo poc que tenim se posa fé en lo que sens dubte's pot tenir, y en segón lloc si la joventut de Granollers continuant la tasca iniciada per l'amich Coma, d'aquesta redacció, presentis lo grat plaer que causaria el dols florí de la generació nova y ho portés a cap per medi d'aquell entussiasme, del entusiasme que sols porta en si la jovenalla ardida, escampant a mans plenes, les llevors d'ont n'eixirien els homes de l'avenir.

(1) El mot que encapsala aqueixa plana, es fill del entussiasme que'm causá l'article del company de redacció Sr. Coma y el del inspirat y pulcre escriptor Sr. Llorens, contestant an aquell.

No es veritat que vos sentiú tots amants d'aquesta vera vida? Sols els esperits tancats, tanjans ó egoistes, ens dirán tal volta somniadors mirant d'ofegar aqueix esclat, ab la rialleta despectiva á flor de llavi; mes ells acabarán pera seguirnos, puig la nostra fé será mes gran que totes aqueixes mesquineses, la nostra tasca será mes noble, vivint la la esperitualisació de la joventut pera la joventut mateixa y aixó sols, ens ferá passar pera sobre de tot el convencionalisme de que's nodreix la nostra societat, si desde'l primer moment no deixém aquesta gran voluntat que are'ns mou, entre aquest desert d'immensa indiferencia.

Are sols me resta dir, que desitjo als qui tingan ulls que mirin, puig nosaltres desd'are posém al servey de l'ideal totes les obgeccions que per desgracia hem de fer al nostre poble, y desterrant de nostra societat aqueixa viciosa careta que l'embofcalla, fixantnos ab nosaltres y ab nostres consemblants fins ab lo que siga mes insignificant, en els mes petits detalls en que s'hi troven els grans defectes.

Per fi á la realisació de tot aixó á tots demaném ajuda, á tots; es necessari que tots ens apleguém en aquest esforç de joventut.

Nosaltres al nostre entorn acullirém a tots els que treballin ab miras desinteresadas per be de Granollers, sigui el qui sigui.

L'ideal per sobre de tot, ens ha de demostrar que la vida es hermosa y que s'ha d'estimar; y aixó procurarém ferho. Per lo tant, nostres cors y nostres mans s'han aplegat pera comensar la tasca.

VALENTÍ TURU.

La Llagosta

A bon segur qu'els catadors de tan exelent *crustaceo*, es creuran qu'he descubert una nova salsa ó vinagreta per fer mes llaminera la blanca carn de tan suculenta béstia, ó be els que persegueixen els aconteixements d'actualitat podrian pensarse tracti de la plaga devastadora qu'ha invadit Canarias, ab tal espesetat, que fins han arribat á tancar el Sol, y ab tan número que com si fossin del género *con-*

cejalls, deixant pelat y net, el terreno que per mala sort fan camp de sa voracitat.

Sento moltíssim car llegidor, que la classe á que hem refereixo y que tu coneixerás desseguida, no perteneix al Regne Animal; es purament vegetal, per mes que á voltas es agradosa com la de mar y salta lleugera al ensems com la de terra; en el Mon se la coneix pels noms de *burilla*, *punta*, *tatcha de barco*, *cigala*, *tagarnina*, y els *trinchas*, *llimpies* y *mosegas* consumidors asserrims de tal despulla chuclantla ab verdadera delicia fins que desapareix l'última volva de l'aromatica fulla, en diuen per sa condició saltadora *llagosta* á secas.

Hi han moralistas qu'es trenca la clepsa per dictaminar sobre els homes, segons els seus fets y obras, y després de molts estudis, treballs de cervell y angunias de cor, verteixen conceptes fundats tan sols ab suposicions.

¡A que mortificarse el magí! Per formarse un resumen analítich dels caràcters, poguent revelar acabats retratos del natural, una de las primeras diligencias, ha de ser arreplegar una punta de cigarro de las que llenssi el subjecte ab observació, y sobre aquella *estapencia* de tabaco filat, aplicarhi el microscopi, els rayos X y á mes l'examen á simple vista, deixant ben decifrats els següents datos; classe de microbis qu'es passejan per las parts umidas de la tagarnina, llargada aproximada de la llagosta, si es mossegada, rosegada y triturada ab verdadera rábia, ó si tan sols chuclada ab suavitat com si fos un *agre-dols*, mes o menos el valor monetari de cuan la burilla era *viva*, ¡dich! de cuan era *brevia*, y per acabar l'análisis ¡fora escrupuls! (el moralista deu passar per sobre de tot devant el bé de la Humanitat) que se la fumi ab tota parsimonia y tranquilat, operació indispensable per sapiguer las condicions de gust y fragancia, datos de molt valor, per deduhir el nas y paladar del *experimentat*. Si de tot aquest cúmulo de datos y observacions no'n treu res em clar, sempre n'arreplegará un profit directe qu'es el d'acostumarse á fumar burillas de grans ventatjas, si es té ab compte els salts mortals que fan avuy las fortunas mes ben fonamentadas.

Quants n'hi ha que s'han pegat un tiro per no pogueu deixar el saborejar *Múrias* Bisemarks ó Boks flor y nata del tabaco cubano; si haguessin comensat la carrera fuman *cigalas-económicas* ó com si diessim la pura *llagosta* ab seguritat qu'encara ens

farian companyia de viu.

Francament, vaig á felshi una declaració íntima, si arribo á ser pare d'algun bailet, además de darlihi un ofici productiu, creguinme, quan tinga l'edat de fer fum lo primer que consumiré serán las meas *burillas* per dos conceptes, primer que si acostumi pel que l'hi pot passar en aquesta vida de cambis y dessenganyys, y segonament perque no dirho, el fumá del noy hem resultarà molt baratet y económich, mantenint *vici*.

Entre las diversas classes y varietats de *tatches*, n'hi ha de tan conegudas, que basta tan sols fixarshi una mica per no equivocar-se; llarga, groixuda, tot just mossegada, aroma superior, *llagosta de banqué*, aquestas algunas vegadas ni tocan á terra, son perseguidas desde que neixen ab verdadera constancia; seca, escanyolida, molt curta, fragancia nula, molta apariencia y poch tabaco, *tagarnina de noble* tornat á menos, poca demanda; en el mercat se l'anomena per *enganya pobres*; las de notari, de burot, y propietari, aquestas no fallan may, hi ha tants tronchs, que no saben per ahont agafarlas, sempre us fugen dels dits; y per últim la ideal y romántica de músich y poeta qu'es pot ben dir queda ab el pur os, tan ha sigut chuclada y fruida que per veurela's necessitan ulleres y pinzas per cullirla. *Un llagostero*, per la copia.

JAUME SISA.

El Gall i la Guineu

FAULA D'ISOP

Lema: Qui de paraules se fia.....

Es conte d'un gall, que una vegada boi estantse al escalf del Sol, se li atansá una guineu quina, am la mira d'aivarparlo pera ferne una opipar apat, li digué am dulce veu i estudiades maneres:

—¡Oh gall i que gentil ets! Jamai he vist un au-cell tan bell com tu. Sobretot, tens una veu que no hi ha pas au-cell cantador que mellor la tinga.

Solsament ton pare t'igualave, i be prou coneguts qu'eram; no mes qu'ell per cantar, tenia la especial gracie d'aclucar els ulls.

—Oh, aço arrai, també puch ferho jo, digué l'in-

cant gall, i alatejant boi estarrufantse, allarga'l coll i acluca'ls ulls pera cantar, tirantseli la guineu, sensa perdre moment, a sobre, emportantsel a corre cuita a son cau pera menjarsel.

Mentres feie via a son cau, corrent com un *mal esperit* i al passar per un camp, surtiren uns gossos i la empaitaren, i ella, cames ajudeume a correr; ¡no li convenia pas deixarse agafar! que's cas; ¡pobre de ma pell pensaba?

En aquestes, el gall li digué:

—Mone, guineu, no sigas tonta; cridals a n'aquestos gossos que't persegueixen, i digals que'l gall es teu i aixis te deixarán, puig si no ho fas tal com te dich t'atraparan i se't menjen.

La guineu que no vegé la treta, aixís ho feu, obrint de bat la boque pera mes fort cridar, aprofitantse de l'ocasió'l gall pera escabullirse, enfilantse d'una volade a un arbre.

La guineu al darse compte de l'engany, queda plantificade i avergonyide, cridant amb rabie:

—¡Maleide siga la boque que parle havent d'estar callade!

A lo que respongué'l gall:

¡Maleit siga l'ull que's tanque, habent de vetllar!

Qui no'n siga llec qu'aprenga, car m'apareix prou clar tot, pera comentarho.

ARREGLAT PER B.

La fada de la soletat

(LLEGENDA DE LAS VORAS DEL DANUVI)

La Ceahláulú, la orgullosa montanya, en fineix sa elevació dret al cel per una punta, en la que no hi te vida ni'ls rebots ni una mala hervota. En sa pedra de foch ahont s'hi esbravan ab furia'ls vents del cel s'hi arrapa'l liquen migrat; y sembla com si dongués un cert ayre d'alegría á la selvatge soletat dels penyals y mostrés á la vegada desde aquellas ayrejadas alturas com la vida se'n aixeca molt més amunt que la de la terra mateixa.

En lo mitj de la montanya, s hi obre gros esberlench, de cara á sol-ixent, estrenyentse cap á la part oposada, y formant en lo ventre de la terra

una feréstega cabauma. En las voras del precipici hi creixen arrels selvatges de bayas, y en algún dels arbres més grossos s'hi amagan en sos dintres masses de neu d'altres centurias. Dalt de las cimas, en sas cabaumas, no hi arriban ni'ls ossos de la montanya, ni'ls aucells dels boscos, ni'ls abets, ni'ls corsos, ni'ls ayres de la terra. Sols cambia aquesta decoració quan de tant en tant cau alguna cosa de las margenadas de las penyas en las profunditats del avench ab una fressa esglayadora. També'l riu que passa per allá abaix de la vall, cambia aquest quadro desolat. Es l'aygua del gel y de la neu al fondres. L'etern silenci es interromput pel remoreig de l'aygua al petonejar lo pedregam de la vall.

Dintre de la cabauma hi vivia la fada de la montanya, la regina de la soletat.

N'era jove y morena. Sobre sas espatllas li queya sempre la cabellera, y portava algún ram florit de sarsa d'Espanya.

Per las esberlas de la cabauma s'hi fica'l solmoltas vegadas y n'ilumina l'aygua somera del riu, colorejantla de varios colors. Los raigs que cauhen sobre'l llit de la neu, retornan blanqueixats y en l'aygua's desfant en filets de llum, tot lo qual s'ho contempla admirada la fada.

De la cabauma, ella no se'n surt sino raras vegadas. Quán los núbols que n'enrotllan la montanya s'estimban per las pendents de las valls ó s'agombolan com flonjos de llana sobre'ls marlets d'altres cimas, la fada de la soletat treu del llach alguna soca d'arbre y li serveix com de barca' y ab ella's passeja pel riu que naix de la cabauma. La corrent la porta suau pel mitj de las altas margenadas de la torrentera fins á un petit pla format per una penya cobert de liquen. Allí's deté la regina de la soletat y deixa anar la soca buyda del arbre. S'asseu sobre'l liquen tou y silenciosament mira endevant.

Per sobre, hi ha l'alegre volta del cel ab sa potentia immensitat; abaix se mouhen las negres masses ó'ls vapors dels núbols que'l sol broda com tintas de porpre. Mes alt que aixó, en l'espai infinit, una perduda taca describint un cercle, corre com una pilota de neu sobre'l fondo blau del cel.

La fada de la soletat tot s'ho contempla ab igual indiferencia; de tant en tant anota alguna cosa en un llibre antich que te á las mans. Hi escriu la historia del temps. Aquí y allá ne reserva páginas pels homes, y parla de Cristo, de Zimmerman, de Lamarti-

ne, de Jung, de Beethoven. Una pàgina es dedicada á Musset ab aquestas propias paraulas: «Amich, jo soch la soletat.» Com de tot aixó'n va rebre esment, ningú ho sap. Se suposa si la fada n'ha viscut á tot arreu, y que fins se ha ficat pels indrets més poblats y més plens de bullici. Quan la fada de la soletat no tenfa encare un lloch ahont encauharse, sempre trobava una ánima per endinsarshi. Las ánimas també són recones, pero recones ab punxas.

La fada de la soletat no surt del seu acatau sino pels mesos del istiu. Pel Juliol quan las calurosas nits de la montanya fa baixar la quietut desde'l cel á la terra, descendeix la fada dels cimats fins á la vall, y baixa sovint per las cantalludas rocas á las masias de la montanya, y se queda propera á las mateixas.

La nit encén en lo cel las llanternas mágicas de Deu que brillan fixas com un punt, ó desapareixen tristes en los caos de la volta del cel, descubrint un terrible arch de foch que arrenca de l'ánima de la fada un sospir de condol. De las vaquerias se'n escapa la veu del fluviol convidant á dormir. De lluny y ab to dormilench resona'n lo silenci de la nit com una profecia del altre mon y la naturalesa tota's prepara pera reposar. Poch á poquet calla tot no's mou ni una fulla, ni's veu un ombra. Qualque volta, si be rara, un llarch crit interromp la pau de la terra; son los pastors de las vacadas que semblan en guardin la montanya. Dura poch aixó perque també aquestos com si n'hagessin sigut tentats per la magia de la son. Després la soletat quedanse al peu del marge de la penya, n'apareix molt més alta. Lo seu regnat es cabal, complet. Se posa una ma devant dels ulls com si li fessin mal las lluhentors del cel.

¡Sola—exclama ella baixet—ja estich sola... sola per sempre!

Pero de las llunyanas valls del Danuvi una geganta lluminaria de foch s'aixeca per entre la negror del cel com si's proposés sorprendre á la meytat de la nostre terra y descobrir la nit en que l'ha passada.

La lluna curiosa's remonta de las valls y se posa sobre las alturas com una bola encesa desparramant arreu sos raigs groguejants. Sembla una atxa qual llum no pogués vencer totas las negruras del sepulcre. Lo mon n'és com una tomba profana, y la lluna com una atxa sagrada.

En quan la soletat veu tramontar dels espays del cel la bola de foch, fuig.

Quan arriba á sa casa, d'un recó agafa uu registre del seu arxiu, y en ell troba un llibre petit, que molt sovint llegeix, que molt li plau, pero que casi may comprént. Es un llibre dels homes arribat allí, es lo Rafel, de Lamartine.

Hi troba'n ell descripcions de la vida á montanya, escenas hermosas, filosofias, tristesas, y ho comprén. Pero hi troba una cosa extranya; á cada pàgina hi ha'l nom de la mateixa dona coronant la escena, endolsant la filosofia, desvanaixent las tristesas. Es la paraula amor; veu que expresa un sentiment, y tira'l llibre sobre'ls genolls y pensa ab... pero no ho comprén.

Después presa de enuig, badallant, escriu en la última pàgina: Amich, jo soch la soletat.

*Traducció directa de la
llengua rumana.*

J. VIDAL Y JUMBERT.

Orfanesa

CATALINA román orfe
quant sa mare tanca els ulls
en seguici de son pare
que dorm el somni dels justs.
La doble dissort impia
la llansa com un rebuig
de la falda de sa mare
als braços del... Bon-Jesús,
consol de viudes y d'orfens,
de tot viador sopluig.

Els parents ja se pledetgen
l'angel aqui baix perdut,
y en sa buydor desolada
So'n Gallart ja la recull.

¡Orenella que'l niu penges
a l'ayguavés d'esquerp puig,
irisada mareperla
tirada sobre un oscull,
¡o So'n Gallart, flor marina!
d'avuy més ton calze pur
per la gota de rosada
qu'l vent d'hivern are't du,
als quatre vents d'aquesta Illa

dilataràs ton perfum,
y embaumaràs pera sempre
de nostra historia los fulls,
les fulles d'or del catàlech
que Roma estotja per tu
y les del apocalíptich
llibre immortal, ont Jesús
va trasant amb lletres àurees
lo nom durador dels just !

¡ Rabeja també exes rimes
amb ton aroma profús!

LLORENS RIBER Y CAMPINS.

NOVES

La companyia Pubill se'ns despedí ab lo drama
«El sitio de Gerona».

Actualment travalla à La Bisbal. Li desitjem èxit
y bona taquilla.

Dissapte tingué lloch la funció á benefici dels per-
judicats per las inundacions del baix Ampurdá.

Degut á la organisació, lo teatre de «La Unió
Lliberal» se vegé poch concorregut, y, per lo tant,
la festa no doná'l resultat pecuniari que n'era
d'esperar.

Hi prengueren part las orquestas «Nueva Cata-
lana dels Sendras» y «La Moderna». En lo que in-
terpretaren s'hi distingiren forsa, lo que'ls hi val-
gué molts aplausos. Cal remarcar de la primera, la
fantasia «Caballeria rusticana», de Mascagni, y de
la segona, «Carmen», de Bizet.

També hi prengueren part la flauta Sr. Arumí,
lo tenor Sr. Ventura, lo baritono Sr. Uyà, lo pia-
nista Sr. Llobet y la Societat coral «Amigos de la
Unión».

Lo Sr. Arumí'ns doná á conèixer son gust y de-
mini de la flauta en la fantasia sobre la ópera «Her-
nani». Li valgué mols aplausos.

Los Srs. Ventura y Uyà, cantaren lo duo «La
Conquista de Madrid» bastant ajustats.

En la romanza de tenor de la ópera «L'Africana»
coneguda per «¡Oh, paradisso!» nos hi lluhí sa veu
potenta y lográ ser molt aplaudit, lo Sr. Ventura.

Iguahment obtingué un èxit lo Sr. Uyà ab una

romanza de baritono de «La Traviata». Fou un èxit
ben merescut. A vius prechs del públich, cantà una
altre pessa de «La Favorita» molt ben parafra-
sada y dita ab molta seguretat y sentiment. Hi va
lograr una ovació.

Els acompanyá al piano ab molta justesa, lo jove
Sr. Llobet.

Lo coro «Amigos de la Unión» baix la entesa di-
recció del Sr. Arumí, interpretá com ell sap ferho,
«Plahers camparols», del malaguayat Cuspinera,
«Cap al tart» y «Crit de guerra» de Bartumeus,
aquesta acompanyada per la orquesta «La Moder-
na.» Lo públich no li escassejà'ls aplausos, princi-
palment en la última que li obligá repetir.

L'impressor d'aquesta revista lo Sr. D. Jaume Jo-
seph, regala á la seva clientela una papelera, un
objecte de bon gust y de molta utilitat. Tant lo di-
buix com lo color está molt ben entés. Lo conjunt es
d'efecte y es un bonich adorno per qualsevol escrip-
tori.

Al Cassino hi haurá vetllada literaria y musical
á la nit de la diada de Sant Esteve.

Lo programa es com va á continuació:

Primera part.

1. **La Africana**, fantasia, Meyerbeer, per la
orquestra «La Catalana».
2. **Poesía**, per Valenti Turu.
3. **La Walkyria**, Wagner, á piano per Martí
Llobet.
4. **La Cinquantayne**, Gabriel Mariée, cello
y piano per Francisco Clot, acompanyat per la Sen-
yoreta Sara Bigas.
5. **Aplech de Cançons Catalanes**, arran-
jades per Jaume Uyà y Martí Llobet.—Titols: Lli-
riana, Alt-Erego. La Rosada, Miquel Angel. Ro-
mança sens paraules, Maragall. A una violinista,
M. Fontdevila, Enfilall de besos, Mayet, etc.
6. **Massurca**, Chopin. **Jo vos prego.....**, P.
Anfres. **Afflaire important**, Schumann, á piano
per Pius Anfres y Alsina.
7. **Lo Califa Mustasim y lo célebre can-
taire Ishaq**. (Traducció directa del árabe vulgar)
per J. Vidal y Jumbert.
8. **Etudes Symphoniques**, Schumann, á pia-
no per la Senyoreta Maria Lluisa Puig.

9. **Faust**, Mort de Valenti (bariton) *Gounod*, per *Jaume Uydá*, acompanyat al piano per *Martí Llobet*.

10. **Poesia**, «La confusió», *F. Canellas*, llegida per son autor.

11. **Vissi d'arte**, Tosca, *C. Puccini*, cantat per la *Senyoreta Sara Bigas*, acompanyada al piano per la *Senyoreta Maria Lluïsa Puig*.

12. **Parlament**, per *D. Joseph Coma*.

Segona part.

1. **L'Escudellómetro**, Monólech de *Santiago Rusiñol*, recitat per *Ramón Guell*.

2. **Un dia entero en Viena**, *Suppé*, per la orquestra «La Catalana».

3. **El Sarau de Llotja**, Monólech del ja dit autor *Sr. Rusiñol*, recitat per *Manel Fontdevila*.

Probablement l'«Orfeo L'Esplet» inagurarà a tasca lo dia primer del any.

Lo segón dia de festas, dissapte tarde y nit, hi haurá teatre á «La Unió Lliberal.»

La companyia es de sarsuela y va dirigida pel reputat primer actor *Sr. Queralt* y porta per mestre lo *Sr. Parera*.

Hi figuren com primeras tiples las aplaudidas *D.ª Pepita Alcázar* y *D.ª Remy Rodriguez*, y lo tenor cómic *Sr. Vázquez*.

A la tarde, se posarán en escena las sarsuelas «Los Guapos» y «Mal de Amores». A la nit, «La Pena Negra», «La Trapera» y «Los Descamisados».

La orquesta, será la renombrada de «Los Sen-gras».

Pel número de localitats que hi ha demanadas, promet ser un plé.

Per cap d'any, se reuniran los presidents de las societats recreativas, qui ab altres personas constituirán la junta de Virtut, Mérit y Travaill pera'l próxim Concurs de 1909.

La companyia d'aficionats de «La Unió Lliberal» te en estudi lo drama «Joventut de princep. Si no's presenta cap destorp lo representarà per la diada dels Reys.

Revistas y Periodichs:—Hens han visitat: «Gaceta Montanyesa», de Vich; «Gent Nova» y «El Eco de Badalona», de Badalona; «El Eco de Sitges»; «Ceretania», de Puigcerdá; «Revista Calderina», de Caldes de Montbuy; «El Puigmal», de Ripoll; «La Escena Catalana», de Barcelona. «Gaceta Médica del Sur de España», de Granada.

Remerciem l'envio y am molt gust hi tenim establert el cambi.

Avuy tarde y nit y demá á la tarde's representarà en lo teatre del «Centre Católich» lo drama-sacre «Los Pastorets».

A n'als nostres estimats suscriptors y lectors los dessitjem molt bonas festas y de durada.

Ha mort á Madrid un d'aquestos dias l'eminent escultor català *Samsó*. Era home modest y de grans mérits.

Imprempta de Jaume Joseph:—Granollers.

Monte-Pío Catalán de Quintas

El más antiguo de todos.

Ha suscrito más de 18000 pólizas.

Ha pagado por redenciones más de DOCE MILLONES de ptas.

Este Monte-pío que ha practicado las liquidaciones de todas las series y ha devuelto siempre los sobrantes, convoca de nuevo á asociación general á los jóvenes de las cuatro provincias de Cataluña por solas **650 ptas** de capital.

REPRESENTANTE EN ESTE PARTIDO.—CARLOS GUIMERA Plaza de la Corona 5, GRANOLLERS.

VDA DE P. BORET

REPRODUCCIONES

ARTISTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO

AUTOTIPIA

ESTEREOTIPIA

TRICROMIA

Aribau, 9 Interior.
BARCELONA.

J. JOSEPH VILARDEBÓ

IMPRESA Y RELLEUS: TREVALLS ECO-
NOMICS, MATERIAL MODERN PERA OBRES
Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS
PERA L'COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trias

Aceites y Grasas Comestibles

Aceites y Grasas Lubrificantes

SUCURSALES

DEPOSITOS

GIJÓN: Langreo, 12
BILBAO: Granvía, 38.

MADRID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORUÑA Y VIGO.

EN GRANOLLERS: REPRESENTANTE

Valentín Turu

Academia Politécnica

SECCIÓN DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Jacinto Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCIÓN DE LETRAS
DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich

ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaza de la Universidad, 5
BARCELONA.

==== Ebanistería moderna ====

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

==== Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS. ====

==== Objetos de escritorio ====

Sellos de goma y metal, festones. Asurtido de postales desde las más económicas á las más lujosas.

JOSÉ XIRAU

Calle de San Roque, 15

* GRANOLLERS *

..... IMPRESIONES Y ENCUADERNACIONES

==== Oficina de Farmácia ====

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.—GRANOLLERS.

